

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Regnum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

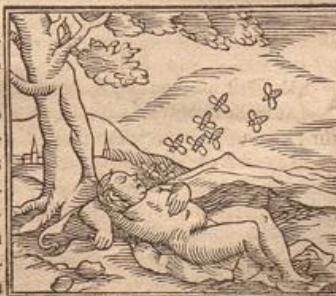
A ne: cumq; procedit, totum examen circa eum congregatur, cingit, protegit, cerni non patitur reliquo tempore. Cum populus in labore est, ipse, inquit Plinius, opera intus circuit simili exhortandi solus immunis: circa eum satellites quidam lictoresq; assidua custodientes auctoritate. Cum processere, se quaq; proximam illi cupit esse, & in officio conspicisci gaudet. Ubicunq; confedit, ibi cunctarum castra sunt. Missam facio miram eartum circa Regem obedientiam, ut fessum humeris sublevant, validius fatigatum ex toto portant, multaq; hujusmodi, in quibus enarrandis tanta utitur suavitate Plinius, ut eas ipsas Apes in ejus ore mellificare dicas, unde Lepor ille tam dulcis eloquentia demandari. Adamantius ait, Apes haec nullo animi conceptu facere, ut pleriq; contendunt, sed natura ipsius divina beneficio, quae vel bruta eousq; provexerit, ut plerisque in rebus ratione præditos imitantur. Nos vero vult admonitos, ut ubi Apum mores cognoverimus, ducibus parere non recusemus, negotiaq; ad Reipub. civitatumq; salutem opportuna alacri animo suscipiamus. Non enim amat id genus hominum Adamantius, qui sub pietatis specie suam obtegunt ignaviam, suoq; tantum otio & commodis consilientes, negotia subfugiant, & veluti genus humanum oderint, humanas etiam consuetudines aversantur. Adeo vero est Apes, ut Musonius observat, conversationis & vita sociæ amatrix, ut si sola relinquantur, desiderio tabescat & moriatur: quod ad popularis hominis naturam & similitudinem referri potest. Atq; hue spectat Plutarchi illud super exilio dictum, *Nos quasi Formicae, vel Apes, si ex una vel caverna vel alveario exciderimus, hospites externi, esse videmur.* Hoc ipsum examinis significatum in aruspicina etiam reperitur, cuiusmodi signum Dionysio, paulo antequam regnare cepit oblatum est, qui cum Equum è voraginibus, in quas demersus erat, nulla proflus contentione extrahere potuisse, discesserat, ut Philistus ait, ægre ferens: cum autem aliquantulum progressus esset, subito exaudivit himnitum, ad quem conversus Equum alacrem latet aspexit, cuius in juba examen Apum confederat, imperii quod occupavit indicium. Nam Equum subjugationi frangoque aptum esse, suo diximus commentario.

REGNUM. CAP. III.

AC ne ab Sicilia tam subito discedamus, Hieroni quoque jam iussu patris exposito, propterea quod ex ancilla natu cœlet, ne nobilitati paterna dedecori foret, tamen ita humanae opis indigent Apes in os mella congestere: quo ostento pater ab aruspicio, admonitus, filium recolligendum duxit, moribus & disciplinis iis erudiendum curavit, per quas postmodum ad præmonstratam Regni majestatem facile pervenit. Ita vero nomini regio favoribiles sunt Apes, ut in causa fuerint, ne Onesili Regis Cyprii caput, quod in ludibrium Amathusii supra portam urbis suspenderant, insepultu diutius maneret: in id enim jam examinatum examen Apum mella contulerunt, favisq; refererunt. Hinc loci incole oracula super hoc requisisti, responso moniti, caput honorifice sepelierunt, Onesiloq; quotannis, ut Heroi, lacra insituerunt.

GRATA ELOQUENTIA. CAP. IV.

ADdunt nonnulli, suavem eloquentiam per hieroglyphicum Apis significari. Quamquam Diogenes suæ morem gesturus mordacitati, orationem blandam, utpote ad fallendum vel ad gratiam parandam, mellitum laqueum vocitabat. Irridebat is Platonem perlubenter, cui parvulo in cunis dormienti Apes in labellis confidenter: ex quo responsum est, singulari illum suavitate orationis futurum. Ita pravisa eloquentia est in infante per Apem. Et hujusmodi tale D. Ambrosio è nostris contigisse memoria proditum est. Idem & Pindaro Poeta accidisse Pausanias tradit, cum is puer adhuc Thebis digressus astivo tempore Thespias proficeretur, calore exuperante aliquantulum à via declinavit, & sub umbra nonnihil acquevit, cur in somnum soluto Apes in os mel congesseret. Et ita demum quemcunq; veteres ab eloquentia suavitate commendarent, eum ab Apib. nutritum dicitabant. Sic & Theocritus Comatam beatissimum ait, cui hujusmodi nutrictio contigisset. Apud Hesiódum, Theogonia, Muſe amicorum linguis rorem instillant, in castigatis enim exemplaribus, non acido, sed ſequo legitur:

Nam & Apibus est principatus.
Plin. lib. II. cap. 3.

Plin. lib. II.

109